

Nyní zase k historii se navrát' me a podívejme se, co se dále s tím vnově narozeným Jezulátkem přihodilo. Když tehdy Maria svého nejmilejšího synáčka nahého na té skále ležet viděla a pro zimu jej plakati slyšela, tu srdce její mateřské tak se obměkčilo, že hojně jí slzy z očí tekly a deej se zdržet nemohla, aby svému nejmilejšímu dítěti pomoci neměla. Protož vztáhla své mateřské ruce a s tou největší uctivostí to nejsvětější dítě ze země zdvihla a do svých rukou vzala, přitiskla je k srdci svému a svýma lícema a svým dýcháním je zahřívala s tou největší radostí. Když pak již za dobrou chvíli je tak zahřívala a radostně objímala, potom na zem se posadila a to děťátko do klína svého položila a začala ponejprv do plínek plátěných a potom do vlněných zavíjet. Tu stáhla subtylně jeho ručičky, a když je do plínek zaobalila, povila jej povijánky aneb šnůrami, které při těch vlněných plínkách přivázané byly.

Potom zavázala mu také jeho svatou hlavičku do těch dvouh karkulí, které k tomu byla připravila, a dajíce mu laskavé políbení, začala pro velikou radost plakati. Ó Bože nebeský, jakou radost tehdáž ta nejsvětější Panna měla! Div jest, že její panenské srdce láskou se nerozplynulo, nebo nasytit se nemohla toho nejspanilejšího dítěte, dosti se nalíbati, naobjímati a k srdci svému přitiskati; v tom na duši i na těle takovou sladkost cítila, že žádný člověk ji sobě vymysliti nemůže. Naposledy vyňala svůj panenský prs, začala svým panenským mlékem toho kojiti, který všeckno stvoření, které život má, svou mocí božskou obživuje, krmí a napájí. Jak pak to mléko sladké bylo, z toho se poznati může, poněvadž z nebe dolu přišlo a od Ducha svatého oslazené bylo.

Modlitba k Rodičce boží při porodu

Ó přenejš'tastnější šestinedělko, připomínám tobě tu nestíhlou radost, které jsi nabyla, když ponejprv to nejsvětější dítě ze země jsi zdvihla, jej jsi ohřívala, objímala, do plínek zavinula a tvým nebeskopanenským mlékem kojila. Pověz mi nyní, ó Maria, kterak tehdáž tvému srdci bylo, pověz, kterak tvé tělo a tvá duše v ten čas se vynacházela. Div jest, že pro velikou radost jsi se nerozplynula, poněvadž tak veliká byla, že všech lidí srdce ji snesti by nemohly. Propůjč mi také na malou chvíličku tvého milého Ježíška do mých rukou, abych jej mohl objímati a líbati, nebo raději vlož jej do srdce mého hříšného, abych jej vroucně mohl milovati. Učiň mě též oučastného tvé veliké sladkosti, abych tu falešnou sladkost tohoto světa mohl potupiti a po nebeské vždy toužiti. Amen.

Mezitím když se to všeckno dalo, byl ještě svatý Josef před tou jeskyní vně, kdež se ustavičně modlil. Znamenal sice, že to veliké tajemství se děje, nesměl však pro ten veliký blesk, který z té jeskyně vycházel, a pro anjelský zpěv, který tam slyšán byl, z veliké uctivosti ani oči zhůru pozdvihnouti. Protož zavolala jej nejsvětější Panna: Josefe, pod' sem, obdařil mě Pán Bůh synáčkem. Tu svatý Josef šel tam s bosýma nohama a spjatýma rukama a tu hned před Rodičkou boží na svá kolena padl, hlavu